

Verdriet

Verdriet

Angelique Borgmeijer

Schrijver: Angelique Borgmeijer
Twitter: @alhborgmeijer
Coverontwerp: Thomas Hiensch
ISBN: 9789402130638
© Angelique Borgmeijer

Hoofdstuk 1

Helena stond al vroeg op omdat ze weer naar school moest. Ze maakte zich een beetje zorgen: de hele zomervakantie had ze niks gehoord van haar beste vriendin Gisela. Vorig jaar mailden, belden en spraken ze bijna elke dag met elkaar. Maar vandaag zou ze ook haar andere schoolvrienden weer zien en kon ze hun alles vertellen wat ze de afgelopen zomer had gedaan.

Gisteren had ze al kleding uit de kast gepakt voor de eerste schooldag, ze had een spijkerbroek en een leuk bruin topje met een soort hesje eroverheen gekozen en mooie zwarte laarzen eronder.

Toen ze beneden kwam, zaten haar vader en moeder al aan het ontbijt. ‘Goedemorgen, mama en papa,’ zei Helena.

‘Zo, jij bent vrolijk opgestaan, heb je er weer zin in?’ vroeg haar moeder.

‘Jazeker,’ zei Helena, ‘nu kan ik eindelijk Gisela en de anderen weer zien en hun alles vertellen wat ik de afgelopen zomer heb gedaan. Dat zal wel een beetje in het niet vallen vergeleken met haar vakantie, want zij ging met haar ouders en broertje naar Europa op vakantie. Nou, ik ga ervandoor want de schoolbus kan elk moment komen, doe papa en doe mama, tot vanavond.’

Helena liep naar de plaats toe waar de schoolbus zou stoppen. Er stonden al paar andere leerlingen te wachten en ze groette hen, maar er kwam geen reactie.

Ongeveer vijf minuten later kwam de schoolbus aangereden, ze had nog net een plekje midden in de bus. Na een rit van vijftien minuten kwam de bus aan op school. Helena keek uit het raam of ze haar beste vriendin zag staan, maar ze was er nog niet.

Ze stapte de bus uit en wachtte nog een paar minuten, maar ze zag haar niet komen. Zou ze dan toch een paar dagen later terugkomen van vakantie, vroeg Helena zich af.

Ze wilde net richting de deur lopen om naar binnen te gaan toen ze achter zich iemand hoorde roepen: ‘Helena, wacht op mij!’

‘Hey Gisela, waar bleef je nou? Ik heb je zo gemist, hoe was je vakantie in Europa?’

Gisela antwoordde: ‘Mijn vakantie in Europa was erg leuk, veel gezien en gedaan, maar ik wou dat jij erbij was, want mijn broertje kreeg een ongelukje en moest naar het ziekenhuis.’ Ze klonk teleurgesteld. ‘Dus toen had ik niemand meer om te plagen of dingen samen mee te doen. Maar voor de rest gaat alles weer goed met hem, hij is alleen deze week nog thuis en volgende week gaat mijn broertje ook naar deze school toe.’

‘O jeetje zeg, ben blij dat verder alles goed is gekomen dan, maar wat heb je zoal gedaan in Europa, heb je de Eiffeltoren gezien of de Big Ben in Londen?’

‘We zijn naar Frankrijk geweest, dus helaas geen Londen. Tuurlijk heb ik de Eiffeltoren gezien, hij is zo groot en ’s avonds gaan al die lampjes aan die erop zitten en dan heb je een geweldig zicht op de Eiffeltoren. Hij reikt echt enorm ver de hoogte in! Het hotel waar we zaten was ook helemaal geweldig, we namen bijna elke dag ontbijt op bed.’

Tijdens hun gesprek liepen ze met z’n tweeën naar de deur toe en net toen ze de eerste stap binnen de school zetten, ging de bel voor de eerste les, die hadden ze dus niet gemist.

‘Helena, ik zie je tijdens de pauze op de gebruikelijke plaats en hou een stoel voor mij vrij, hè, want ik moet nog snel het rooster voor mijn broertje halen zodat hij alvast weet wie en wat hij allemaal gaat krijgen vanaf volgende week.’

‘Dat is goed, Gisela, gebruikelijke tijd en plek!’

Helena zag Gisela naar de administratiebalie lopen en zag haar vragen naar het rooster van haar broertje, Gisela keek nog even om en ze zwaaiden naar elkaar. Helena liep door naar het lokaal van haar mentor, want iedereen had het eerste uur les van hun mentor zodat ze hun roosters konden krijgen. Ze hoopte maar dat ze een lekker rooster had en dat ze meestal zo rond twee uur ’s middags vrij was, dat zou wel fijn zijn. Ze kwam aan bij het lokaal en zag al een paar nieuwe gezichten. Nadat ze op haar plek was gaan zitten kwam de mentor, meneer Veldhuizen, binnen en vroeg meteen om stilte.

Het lokaal werd stil, de mentor meldde dat er straks een belangrijke mededeling kwam via de intercom van de school en dat hij daarna het nieuwe rooster zou uitdelen en bespreken.

‘Jullie boeken krijgen jullie van de leraren die jullie les gaan geven, dus niet getreurd als je nog geen boek hebt, want iedereen krijgt er een.’

Even later klonk de bel voor de intercom, en de directeur sprak hen toe: ‘Rond de kerst wordt er een kerstbal georganiseerd. We willen graag ideeën van leerlingen over wat we gaan doen. Het duurt nog wel een aantal maanden voordat het kerst is, maar je kunt het beter lang van tevoren organiseren. Er wordt een ideeënbus opgehangen bij de administratiebalie. Een goede dag gewenst en gedragen jullie je, haha.’

De mentor deed nu hun roosters uit en er klonk meteen een beetje geroezemoes in het lokaal. Overal hoorde je wel een ideetje voorbijkomen, sommige waren echt zo saai, maar anderen hadden weer heel goede ideeën.

Helena keek naar de tijden op haar rooster. Tot haar spijt zag ze dat ze bijna elke dag wel tot half vijf op school zat, behalve op de vrijdag. Dat scheelde al weer, want dan kon haar weekend lekker vroeg beginnen. Ze hoopte maar dat Gisela ook op vrijdag zo vroeg klaar was, want dan konden ze samen met de bus naar huis.

De mentor riep weer om stilte en herhaalde: ‘Als er dus ideeën zijn om rond de kerst te organiseren dan moeten jullie die maar opschrijven en je naam eronder zetten en ze in de ideeënbus doen. Maar nu wil ik het rooster met jullie bespreken. Zoals jullie kunnen zien zitten jullie bijna elke dag tot half vijf op school. Vanaf drie uur tot half vijf maken jullie alvast jullie huiswerk hier op school in de desbetreffende ruimtes, bijvoorbeeld de bibliotheek, de grote kantine en de kleine kantine. Onthou, het is allemaal nog een proef. Voor vandaag geldt dat niet, omdat het de eerste schooldag is. En elke dag melden jullie je allemaal om drie uur bij mij zodat ik kan noteren dat jullie aanwezig zijn. Mocht je al je huiswerk al gedaan hebben dan hoef je thuis niks meer te doen en kun je lekker genieten van je vrije tijd die je dan overhebt. Er lopen leraren rond. Als jullie een vraag niet snappen of een som hebben waar je niet uitkomt, kunnen jullie het dus altijd vragen aan de desbetreffende leraar of lerares.’

Nadat de mentor dat had gezegd ging de bel voor de volgende les en dat was Engels. Toen Helena richting het lokaal van Engels liep zag ze dat het niet zo druk was in de hallen van de school en ze zag ook dat er een heleboel kluisjes weg waren gehaald. Ze vroeg zich af waarom.

In het lokaal van Engels zaten maar een stuk of vijftien leerlingen. Ze liep naar de lerares toe en vroeg: ‘Waarom zijn er zo weinig leerlingen?’

De lerares zei tegen haar dat ze maar meteen moest gaan zitten en dat haar ouders er nog een brief over krijgen. Helena keek het lokaal in en zag een plekje bij het raam, ze liep er naartoe en ging zitten. Het maakte haar alleen maar nieuwsgieriger nu mevrouw Van Oosteren had gezegd dat haar ouders er een brief over zouden krijgen. Ze zou aan Gisela vragen of het haar ook was opgevallen.

‘Stilte graag!’ vroeg mevrouw Van Oosteren.

De klas was meteen stil. ‘Ik ben mevrouw Van Oosteren en op deze school geef ik de vakken Engels en Geschiedenis. Aangezien ik jullie twee uur achter elkaar heb, vraag ik wel jullie aandacht, want de meeste dingen herhaal ik maar één keer.’

Helena keek meteen op haar rooster en zag dat ze inderdaad hierna geschiedenis had van mevrouw Van Oosteren.

Mevrouw Van Oosteren sprak nu nog in het Nederlands omdat het de eerste schooldag was en ze wilde kijken hoe het met het Engels gesteld was bij alle leerlingen. Ze zei eerst iets in het Nederlands en de leerlingen moesten het vertalen naar het Engels. Na een poosje kwam ze bij Helena, en vroeg haar hoe je in het Engels de weg moest vragen naar school.

Helena antwoordde met: ‘Could you show me the way to the school, please.’ Dat antwoord was helemaal goed.

Nadat iedereen aan de beurt was geweest deelde ze de boeken uit. Die hoefden niet gekaft te worden, al mocht het natuurlijk wel. Ze moesten de boeken openslaan en hun schriften pakken en de eerste opdracht die er stond alvast maken. Die zouden ze dan gezamenlijk nakijken. Iedereen was druk bezig met het maken van de opdracht. Het was nog nooit zo stil in het lokaal geweest, vreemd maar wel lekker rustig, zodat iedereen in alle rust kon werken. Iedereen had bijna alles goed van de eerste opdracht en mevrouw Van Oosteren gaf hun het huiswerk voor de volgende keer alvast op: opdracht 2 tot opdracht 10.

De geschiedenisles kwam er meteen achteraan. Ze deelde nu de boeken voor geschiedenis uit en legde uit hoe het verder in zijn werk ging. Elke laatste les van de maand was er een overhoring, maar ook moesten ze een klein verslag schrijven over het onderwerp dat ze behandeld hadden en wat ze ervan geleerd hadden. Daar gaat mijn vrijheid in de weekenden, dacht Helena direct, ik ben helemaal niet zo goed in verslagen schrijven en al helemaal niet over wat ik er dan van geleerd zou moeten hebben. Maar ze ging het proberen ook al had het niet haar belangstelling.

De les was geëindigd en er was een kleine pauze. Snel ging Helena naar de gebruikelijke plaats, en toen ze daar aankwam zat Gisela al te wachten op haar met wat te drinken.

‘Hey Gisela, hoe is jouw rooster geworden en hoe is het rooster van je broertje?’ Helena ging gauw naast haar zitten. Gisela vertelde dat ze het rooster van haar broertje niet meekreeg omdat hij het zelf moest gaan halen. Daarna pakte ze haar rooster en liet het aan Helena zien.

‘Jeetje, we hebben bijna hetzelfde rooster, ik zie wel dat we een paar lessen samen hebben dus dan kunnen we lekker naast elkaar gaan zitten en we kunnen elkaar in ieder geval helpen met het huiswerk in de laatste lessen die iedereen heeft. Maar Gisela, is het jou opgevallen dat er vrij veel kluisjes weg zijn gehaald?’

‘Ja, dat is mij ook opgevallen en toen ik het vroeg aan meneer Timmerman, je weet wel de leraar wiskunde, zei hij dat ik er verder niet naar moest vragen.’

‘Dat zei mevrouw Van Oosteren ook. Wat is dit vreemd, waarom mogen wij het niet weten?’

‘Helena, laat het nou maar, ze zullen vast wel een goede reden hebben. Hé, wie heb jij als mentor? Ik heb meneer De Groot.’

‘O, ik heb meneer Veldhuizen als mentor, hij is best aardig.’

Ze praatten nog even en dronken wat limonade. De bel ging weer en dat betekende dat de pauze voorbij was. Ze liepen allebei naar de volgende les.

Zo ging het de hele dag door tot drie uur, en daarna mochten ze naar huis. Vanaf morgen moesten ze na drieën huiswerk maken op school, dat zou

zeker wennen zijn. Er zat wel een leuk voordeel aan want ze hadden zo thuis meer tijd voor andere dingen. Helena en Gisela pakten allebei een andere bus om naar huis te gaan. ‘Doei Gisela, tot morgen!’

‘Doei Helena, tot morgen! En dit keer zal ik eerder op school zijn, hoor!’

Helena stapte de bus in en ging zitten. Al snel bereikte ze haar halte en ze stapte uit en liep naar huis. Tot haar verbazing zag ze dat haar ouders nog niet thuis waren. Ze liep naar de deur en deed de sleutel in het slot en draaide de deur open. Ze stapte naar binnen, hing haar jas aan de kapstok, deed haar schoenen uit en zette de rugzak op de grond. Helena liep naar de keuken om wat te drinken te pakken. Ze pakte een glas uit het kastje en deed de koelkast open, die helemaal vol stond met veel lekkere dingen: kwarktaart, sapjes en, tot haar verbazing, een grote chocoladereep. ‘Wat doet die nou in de koelkast? O, wacht eens, het is natuurlijk erg warm buiten en anders was hij gesmolten. Nu blijft hij lekker hard.’

Helena pakte een pak met sap en schonk het in haar glas. Daarna liep ze naar de woonkamer om tv te gaan kijken en op dat moment ging de deur open. Haar moeder was eerder thuisgekomen, omdat ze alles wilde weten over haar eerste schooldag. En of ze Gisela had gesproken, natuurlijk. Even lekker een uurtje alleen voor moeder en dochter voordat haar vader thuis zou komen.

‘Hoi mam, hoe was je dag op het werk?’

‘Ja, zoals altijd druk, druk, druk, maar je weet waar ik voor kom, hè. Ik wil graag weten hoe het vandaag gegaan is met jou op school. Kom gezellig aan de eettafel zitten dan pak ik ook wat lekkers.’

‘Een chocoladereep zeker?’ zei Helena.

‘O, je hebt hem al zien liggen?’ zei haar moeder. Ze pakte de reep chocola en wat te drinken en ging aan tafel zitten om lekker te kletsen met haar dochter. Helena vertelde haar alles over de kluisjes en het lesrooster.

‘Waarom willen ze dat jullie na drie uur op school blijven om huiswerk te maken?’ Kate vond het wel een beetje vreemd. ‘Oké, het is wel een leuk idee, maar of het echt gaat werken, dat weet ik niet. Daar komen ze denk ik vanzelf wel achter. Want ik denk dat de meeste leerlingen zich nu na schooltijd thuis gaan vervelen als ze geen huiswerk meer thuis te doen hebben, wat moeten ze anders gaan doen dan?’

Helena dacht dat iedereen zijn tijd heel goed aan allerlei leuke dingen kon besteden, maar ze zei niks.

Na het gesprek liep Helena naar haar kamer. Ze zag uit haar ooghoek dat er een cadeautje op haar bed lag. Van wie zal dat zijn, vroeg Helena zich af. Ze pakte het cadeautje op en maakte het open. In het doosje zat een nog kleiner doosje. Helena werd steeds nieuwsgieriger. Ze maakte het kleinere doosje ook open en daar zat een ketting met een medaillon in.

‘O wat mooi, daar kan ik ook foto’s in doen!’

Toen ze opstond om te kijken hoe mooi die ketting bij haar stond, zag ze een envelop liggen. Ze maakte hem open en las de tekst.

Lieve Helena,

Nu je eindelijk in het laatste jaar zit van je school, heb je deze ketting welzeker verdiend.

Hoop dat je hem mooi vindt en dat hij je goed staat.

We houden van je,

Je moeder en vader

Helena liep naar beneden en knuffelde haar moeder.

‘Bedankt mam, ik hou ook van jou! En de ketting staat mij hartstikke goed. Ik ga er zeker mooie foto’s in doen van jou en pap.’ Haar moeder was ontroerd en begon bijna te huilen, maar ze kon het nog binnenhouden.

Haar vader kwam binnenlopen. ‘Zo, wat is hier aan de hand’ zei hij.

Helena liep op haar vader af en knuffelde ook hem.

‘Bedankt pap, voor de mooie ketting en ik hou ook van jou! Jullie zijn echt de beste ouders die ik maar kan wensen.’

‘Graag gedaan hoor, meid, je hebt het verdiend. Je gaat de komende tijd flink stressen voor je examens, maar wij weten zeker dat jij het gaat halen, dat diploma.’

‘O, zeker weten dat ik dat diploma ga halen! Vandaag heeft de directeur een mededeling gedaan op school. We mogen ideeën inbrengen om rond de kerst te organiseren. Ik dacht aan een kerstbal dat zal de eerste zijn die we ooit hebben gehad. Maar zal ik dan de jongens, de meiden uitkiezen of andersom. Wat denken jullie?’

‘Nou, ik denk dat het misschien wel eens zo kan zijn dat de jongens de meiden uitkiezen, wat jij, schat?’

‘Ik denk hetzelfde als je moeder, want volgens mij is dat gebruikelijk bij een bal, maar is het dan zo dat je ook voor het eerst een mooie baljurk nodig hebt?’

‘Ja pap, daar had ik nog niet aan gedacht. Maar dat wordt dan wel moeilijk kiezen, want er zijn zoveel verschillende kleuren en modellen en misschien komt er ook wel een dresscode met de kleur. O, ik heb er zoveel zin in, wou dat het al kerst was. Ik ga alvast op internet zoeken naar bepaalde modellen die ik leuk vind, dan heb ik al een klein idee wat voor jurk ik wil hebben voor het kerstbal.’

‘Helena, moet je dan niet eerst je huiswerk maken voor morgen?’

‘O ja, dat was ik helemaal vergeten in de opwinding, dan maar eerst het huiswerk en dan pas zoeken.’

‘Oké, ik roep je wel als het eten klaar is.’

‘Dat is goed, mam.’

Helena liep weer naar haar kamer en pakte haar schooltas. Jakkies, dacht ze, nu moet ik eerst mijn huiswerk nog gaan maken, maar gelukkig is dat niet veel. Ze pakte haar wiskundeboek. Ach, het kwam allemaal wel weer goed, ze hoefde maar een paar opdrachten van wiskunde en dan kon ze alvast beginnen aan dat verslag van geschiedenis, dat zou zeker nog een hele klus worden.

Na een uur werd ze door haar vader geroepen om te komen eten. Ze ging aan tafel zitten en zag haar vader en moeder glimlachen.

‘Mam, pap, wat is er? Waarom zitten jullie te glimlachen? Zit er soms inkt op mijn gezicht? Zo ja, zeg dan even waar, dan was ik het er namelijk gelijk af.’

‘Nee liefje, er zit geen inkt op je gezicht, maar je vader en ik moeten je wat vertellen.’

‘We gaan toch niet weer verhuizen, hè? Dan mis ik het kerstbal!’

‘Nee nee, we gaan niet verhuizen. Is er je verder niks opgevallen aan je moeder?’

‘Nou ja, ze wordt wat molliger, maar dat maakt toch nog niks uit?’

‘Je moeder wordt inderdaad wat molliger, maar ze drinkt al geen glaasje wijn meer de afgelopen drie maanden en dat komt omdat je... uh Kate, zeg jij het maar.’

‘Helena, je weet toch dat je een jaartje terug hebt geroepen dat het je eigenlijk wel leuk leek om nog een broertje of zusje te krijgen? Nou, de eerste drie maanden zijn nu voorbij en ik ben zwanger, dus je krijgt een broertje of zusje erbij.’

‘Echt waar! Dit is geen grap, hè! Krijg ik een broertje of een zusje erbij, wat leuk. Als het zover is, mam, dan wil ik je overal bij helpen! Dit moet ik straks aan Gisela vertellen, mag ik haar straks bellen?’

‘Nou, we willen het eigenlijk nog een paar weekjes voor onszelf houden voordat we het aan de anderen gaan vertellen, maar we wilden het jou als eerste vertellen. Dus nog even een paar weekjes wachten, want dan gaan er namelijk kaartjes de deur uit voor een babyshower en dan vind ik het zelf ook leuk om hen er allemaal mee te verrassen.’

‘Het zal wel moeilijk zijn voor mij om niks tegen Gisela te zeggen, maar ik zal het proberen.’

Na een paar weken werd er een doos vol met uitnodigingen bezorgd. Kate was al begonnen om de kaarten in de enveloppen te doen toen Helena thuiskwam van school.

‘O, o, ik had het bijna verteld aan Gisela, want ze vroeg aan mij waarom ik me eigenlijk zo vrolijk gedroeg. Gelukkig is dat goed gegaan, zeg. Hey, de kaartjes zijn binnen! Mam, zal ik je helpen?’

‘Helena, je mag mij zeker helpen, alle losse kaarten moeten nog in de envelop en daarna moeten de adressen erop geschreven worden en dan nog de postzegel erop, maar laat de doos wel heel, want die kan ik nog gebruiken om de kaarten naar het postkantoor te brengen.’

‘Dat is heel slim bekeken, mam. Hoe laat komt papa thuis?’

‘Die komt over drie uurtjes thuis, dus ik hoef nog niet te beginnen met koken.’

‘Mam, anders neem je toch even rust, ik ga wel verder met de kaarten.’

‘Dank je wel, lieverd, dat doe ik.’

Terwijl Helena druk bezig was met de kaarten, zat Kate op de bank en viel langzaam in slaap. Na een uurtje ging Helena kijken en zag ze dat haar moeder nog steeds sliep. Ze pakte een fleecedeken en legde die voorzichtig over haar moeder heen.

Ze was bijna klaar met de kaarten toen ze bedacht dat zij nu ook maar moest gaan koken. Ze pakte uit de voorraadkast een pak spaghetti en de saus en uit de koelkast het gehakt. Na een kwartiertje kwam Tom thuis, en Helena liep snel naar de deur en zei: ‘Zachtjes, want mama ligt op de bank te slapen en ik ben aan het koken.’

‘O, oké, dan zal ik mama wel wakker maken. Het eten ruikt lekker, zeg.’

Helena ging weer de keuken in en Tom liep naar Kate toe en gaf haar een kus op de wang. Ze schrok wakker. ‘O jee, ik moet het eten nog doen.’

‘Rustig aan, schat, Helena staat spaghetti te maken.’

‘Staat ze te koken?’

‘Wat hebben we toch een lief kind, hè schat?’

‘Ja lieverd, en de volgende zal net zo zijn.’

‘Mam, pap, komen jullie aan tafel om te eten?’

‘We komen eraan, Helena.’

Kate en Tom liepen naar de tafel in de keuken. De tafel was ook al heel mooi gedekt met een leuk klein bosje bloemen en een kandelaar op tafel.

‘De spaghetti smaakt heerlijk, lieverd, waar heb je zo lekker leren koken?’

‘Mam, je weet toch wel dat ik kooklessen heb gehad op school en ik heb natuurlijk ook wat van jou geleerd en afgekeken.’

Toen ze klaar waren met eten ruimde Tom de tafel af en zette de vuile vaat in de vaatwasmachine, daarna kwam hij bij zijn vrouw op de bank zitten.

Helena ging naar boven om haar laatste stukje huiswerk af te maken en het verslag, want dat moest ze morgen inleveren bij mevrouw Van Oosteren.

De volgende ochtend kwam Helena naar beneden en zag dat de doos met de kaarten al weer dicht zat.

‘Pap, is mama verder gegaan met de kaarten?’

‘Ja, Helena en ik heb al de adressen geschreven op de enveloppen. Dus de doos breng ik straks naar het postkantoor. O, en je moeder komt je vanmiddag van school halen, ze wil graag samen met jou kleding gaan kopen voor de baby.’

‘Wat leuk! Maar valt het dan de mensen hier niet op?’

‘Daar heeft je moeder al aan gedacht en dat vertelt ze je vanmiddag in de auto wel als ze je komt halen. Doei, lieverd, wees voorzichtig.’

‘Doei, pap. Werk ze, hè!’

Helena moest lachen en Tom begon ook te lachen en na een paar tellen ging hij de deur uit.

Helena ging aan tafel om te ontbijten, maar toen ze op de klok keek was het al bijna tijd voor de schoolbus. Ze pakte een boterham en een pakje drinken en ze rende de deur uit richting de hoek van de straat. Ze stond nog maar net twee minuten te wachten toen de schoolbus eraan kwam. Goh, dacht ze, net op tijd.

De bus kwam bij de school aan en alle leerlingen stapten uit. Helena keek om zich heen en zag Gisela samen met haar kleine broertje staan.

‘Goedemorgen allebei, hey Jake, en hoe vind je de school tot nu toe?’

‘Ja, geweldig, maar ik ga ervandoor.’

‘Doei Jake! Gisela, waarom kijk je mij zo vreemd aan?’

‘Nou, je wordt steeds maar elke dag vrolijker, wat is er aan de hand? Of heb je soms stiekem een vriendje waar ik niet vanaf weet?’

‘Nee, nee, dat is het al helemaal niet! Het enige wat ik je kan zeggen is... let morgen maar op de brievenbus. O, vanmiddag komt mijn moeder me ophalen dus ik hoef niet op de bus te wachten.’ ‘Waarom komt ze je halen dan?’

‘Nou, dat weet ik zelf ook niet, dat hoor ik vanmiddag.’

Gisela en Helena liepen samen al pratend naar de deur van de school.

Na de lunch liep Helena naar de vuilnisbak om wat weg te gooien. Zodra ze zich had omgedraaid botste ze tegen een jongen op. ‘O sorry, ik had je niet gezien.’

‘Nee, het spijt mij. Ik stond te dicht achter je. Hoe heet je?’

Ze keek hem in zijn ogen en haar wereld stond even stil. Ze wist even de vraag niet meer en zei toen: ‘Ik heet Helena en wat is jouw naam?’

‘Mijn naam is Gabriël, leuk je te ontmoeten, maar ik moet weer gaan, op naar de volgende les.’

‘Ja, ja, inderdaad de volgende les.’

‘Dag Helena.’

‘Dag Gabriël.’ Helena liep verdwaasd terug naar de tafel waar Gisela haar aankeek en vroeg: ‘Wie was die jongen? Hallo Helena! Hallo! Wie is die jongen?’

‘Gisela.’ Ze slaakte een diepe zucht. ‘Dat was Gabriël, hij is zo knap en dan die ogen... die ogen, daar verdrink je helemaal in.’

‘Wat voor kleur ogen heeft hij dan?’

‘Gabriël heeft diepzeebouwe ogen.’

‘O wow, maar ik heb hem nog niet eerder gezien hier op school. Wat vroeg hij allemaal aan je? Kom op! Vertel nou...’

‘Gisela, rustig, hij vroeg alleen naar mijn naam en zei dat hij naar de volgende les moest. Wij moeten ook gaan anders zijn we straks te laat en kunnen we niet meer het lokaal in.’

‘O shit! Bijna helemaal vergeten!’

Gisela en Helena pakte allebei hun tassen en renden zo snel als ze konden naar het lokaal. Ze waren allebei nog maar net op tijd. Helena zat een lokaal verder dan Gisela. Ze had les van mevrouw Winkel, die gaf aardrijkskunde.

Gisela had gezondheidkunde van mevrouw Lapur. Ze zat er niet echt op te wachten, zeker niet omdat ze vandaag uitleg kregen over voorbehoedsmiddelen. Op een gegeven moment pakte mevrouw Lapur een bezemsteel en daarna pakte ze een condoom. Ze zei: ‘Ik zal het even voordoen.’ Ze pakte het condoom uit en deed het voorzichtig om de steel heen, het topje nog vasthoudend. De klas begon een beetje te lachen. Daarna vroeg ze aan Barry om haar na te doen. Barry stond op en liep naar mevrouw Lapur. Ze gaf hem een condoom en de bezemsteel. Barry werd een beetje nerveus, hij was tenslotte een jongen en voelde de druk om het meteen goed te doen. Barry pakte het condoom uit en deed het precies zoals mevrouw Lapur om de steel heen. ‘Nou Barry, volgens mij heb je dat al vaker gedaan.’ Hij werd helemaal rood en de klas begon keihard te lachen.

Bij Helena in de klas ging het er wat rustiger aan toe. Helena was er niet echt bij met haar gedachten tijdens de les, ze moest steeds denken aan de ontmoeting met Gabriël, aan zijn ogen. Zijn hele uitstraling was gewoon perfect. Waar zou hij eigenlijk vandaan komen? Tijdens de lessen keek Helena telkens uit het raam om te zien of ze Gabriël zag lopen. Maar helaas gebeurde dat niet.

Aan het einde van de middag stond Kate al te wachten op Helena. Na vijf minuten kwamen Helena, Gisela en Jake net als de andere leerlingen van de school naar buiten.

‘Doei Gisela, doeï Jake, ik zie jullie maandag weer.’

‘Oké, doeï Helena. O Helena, kijk daar eens aan de overkant van de straat.’ Helena keek naar de overkant en zag Gabriël zitten op de bank. ‘Loop eropaf, Helena! En dan zie en hoor ik het maandag wel hoe het gegaan is.’ Helena liep rustig door richting Gabriël, maar net op het moment dat ze wilde oversteken, kwam er een auto aangereden en Gabriël stapte in de auto zonder haar nog gezien te hebben. Helena baalde wel toen ze naar haar moeder liep en haar gedag zei.

‘Hoi mam, waarom kom je mij eigenlijk ophalen en waarom ligt de kofferbak vol met twee koffers? Gaan we soms ergens naartoe?’

‘Ja, lieverd, we gaan samen met z’n tweetjes een weekendje weg.’

‘Waar naartoe dan?’

‘We gaan naar een stadje dat Alfazema heet oftewel Lavender Town.’

‘Alfazema? Daar heb ik nog nooit van gehoord? Wat gaan we daar doen dan?’

‘Helena, het is een vredig en rustig stadje met heel grote velden met lavendelplanten, vandaar de naam Lavender Town. Een ander woord voor lavendel is alfazema. Nou, stap in, dan gaan we op weg.’

‘Oké mam, wel spannend hoor maar je hebt nog steeds niet verteld wat we dan gaan doen.’ Helena stapte intussen de auto in en Kate begon te vertellen. ‘We gaan daar kleding kopen voor de baby en papa en ik weten al wat het gaat worden. En jij komt daar pas in het stadje achter en het leek mij wel leuk voordat straks morgen iedereen voor de deur staat om ons te feliciteren.’

‘Dat is waar, mam. Het enige wat ik vandaag heb gezegd tegen Gisela is dat ze morgen op de brievenbus moest letten, omdat ze namelijk weer vroeg waarom ik al weken zo vreselijk vrolijk ben.’ Kate moest lachen en Helena begon ook te lachen.

‘Hé mam, hoe lang is het eigenlijk rijden naar Lavender Town?’

‘Ik geloof een uurtje of drie, vier.’

‘Eten we dan onderweg wat?’

‘We eten inderdaad wat onderweg, maar het zal hoogstens een broodje zijn.’ Na een uurtje of twee rijden kwamen ze een tankstation tegen. Kate stopte de auto. ‘Zullen we hier wat te eten halen?’

‘Ja, is goed.’

Helena en Kate stapten uit de auto en liepen richting de ingang van het tankstation. Ze liepen eerst naar het schap met frisdranken en tuurden allebei in de vitrine. Ineens zag Helena flesjes Dr Pepper staan en ze pakte er een. Kate zei tegen Helena: ‘Jeetje, dat is een hele tijd geleden dat ik die geproefd heb.’

‘Dan neem je er toch ook eentje?’

‘Zal ik dat nou wel doen?’

‘Hey, we zijn met z’n tweeën en niemand hoort je boeren, behalve ik dan.’

‘Oké, ik neem zelf ook een flesje Dr Pepper. En zullen we dan een broodje hotdog nemen en wat te snoepen voor onderweg?’

‘Ja, dat is een goed idee, mam.’

Kate en Helena namen allebei een hotdog en wat snoep. Kate rekende bij de kassa af en ze liepen weer terug naar de auto. Nadat ze de hotdog allebei ophadden, startte Kate de auto en ze reden weer verder. Ongeveer twintig minuutjes later ging de telefoon van Kate. Helena pakte hem en nam op. Haar vader was aan de telefoon.

‘Hé pap, ben je ook al gevlucht voor het eventuele drukke weekend?’

‘Ja lieverd, zelfs ik ben gevlucht, en de burens weten dat we allemaal een weekendje weg zijn, zodat ze extra opletten.’

‘Maar ze weten toch niet waarvoor we een weekendje weg zijn gegaan?’

‘Nee, dat weten ze nog niet. Maar hoe is het met de dames? Zijn jullie al gearriveerd in Lavender Town?’

‘Nee nog niet, we moeten nog ongeveer anderhalf uur rijden.’

‘En hoe gaat het met je moeder?’

‘Ja goed.’

‘Dat is mooi om te horen. Doe je moeder de groeten en geef haar een dikke kus van mij en geniet lekker van jullie uitje.’

‘Dat zal ik doen, pap.’

‘Doei, lieverd.’

‘Doei, pap. Mam, je krijgt een heel dikke kus van papa en de groetjes.’

‘Nou, dank je wel voor het doorgeven.’

Na anderhalf uur kwamen ze aan in het stadje Lavender Town. Helena keek om zich heen en zag direct al een paar heel leuke winkeltjes om te shoppen voor morgen. Kate reed richting het motel, dat vlak bij de winkelstraat was. Ze parkeerde de auto en pakte samen met Helena de tassen. ‘Helena, kan jij even bij de auto wachten dan loop ik naar binnen voor de sleutel.’

‘Oké, is goed.’

Kate liep naar binnen bij het kantoortje en even later was ze weer buiten met de sleutel. ‘Helena kom je? We hebben kamer nummer 7.’

Ze draaide de sleutel in het slot en deed de deur open. ‘O wow, wat een mooie kamer.’

‘Zeg dat wel, mam.’ Helena liep naar binnen en ging de badkamer bekijken. ‘Hey mam, moet je de badkamer eens komen bekijken.’

‘Wow, die is groot!’

‘Zullen we de spullen uitpakken en wat te eten gaan halen?’

‘Ja, dat is goed, ik zag onderweg hierheen een leuk eettentje.’

‘Dan gaan we daar naartoe.’

Na een halfuurtje kwamen de dames bij het eettentje. Helena en Kate stapten naar binnen. Er hing een gezellige sfeer, het was net alsof je thuiskwam. Ze werden naar een tafeltje geleid en gingen zitten. Ze kregen van de ober de menukaart. Plotseling zag Helena Gabriël met een aantal vrienden zitten. Kate zag dat Helena een beetje schutterig de andere kant opkeek.

‘Helena, wie is die jongen?’

‘Huh? O, uh... dat is iemand van school, maar die verwacht ik hier niet, althans zo goed ken ik hem nog niet.’

‘Hoe bedoel je nog niet? Vind je die jongen leuk?’

‘Ja mam, ik vind die jongen leuk en hij is nieuw op school.’

‘O, wat fijn, maar weet je het zeker? Ik heb het wel over de jongen met die leren jas en een pet.’

‘Nee mam, niet die jongen, maar de jongen met die zeeblauwe ogen die je zo op deze afstand kan zien... hé, waar is hij nou?’

‘Sorry schat, maar ik zie hem niet.’

‘Ben ik nou gek? Ik zag hem daar net toch echt zitten.’

‘Kijk, daar komt ons eten aan. Lieverd, ga er nou niet zo over nadenken en maak je niet druk.’

‘Oké mam.’

Kate en Helena zaten heerlijk te eten. Op het moment dat ze klaar waren met eten, kwam de ober vragen of ze nog wat wilden drinken. ‘Nou, doe mij maar een glaasje water en wat wil jij, Helena?’

‘Ik een glas cola, graag.’

‘Oké, komt eraan en heeft het eten gemaakt?’

‘Jazeker, het was heerlijk.’ De ober pakte de lege borden en liep richting de bar. Van de barman kreeg hij een glas cola en een glas met water mee en dat bracht hij bij Helena en Kate. ‘Dank u wel.’

‘Alstublieft, dames.’ De ober liep weg. Kate en Helena dronken hun glas leeg en liepen naar de kassa, daar rekende Kate het eten af. Ze liepen terug naar het motel, en onderweg keken ze in de etalages van diverse winkeltjes. Bij het motel aangekomen, kwam de eigenaar van het motel naar hen toe gelopen met een doosje in zijn ene hand en een envelop in de andere hand.

‘Mevrouw Ruit, er is bij mij een doosje met een envelop bezorgd door een jongeman, maar er is ook een bos bloemen bezorgd en die heb ik al in een vaas op uw kamer gezet.’

‘Oké, en voor wie is dan dat doosje?’

‘Er staat Helena op.’

‘Is dat doosje voor mij?’

‘U bent Helena?’

‘Ja, dat ben ik, meneer.’

‘Dan is het doosje voor u, fijne avond nog verder, mevrouw Ruit en mejuffrouw Ruit.’ De eigenaar legde de envelop op het doosje en gaf het toen Helena in handen.

‘Dag meneer, en u ook een fijne avond.’

‘Dat was vreemd, mam.’

‘Inderdaad Helena, maar ik ben wel benieuwd van wie die bos bloemen is, jij niet dan?’

Ze liepen samen naar de kamer en Kate deed de deur open. Ze zag de bos bloemen staan en liep er recht op af. Op het kaartje stond:

*Voor mijn lieve vrouw,
waar ik zielsveel van hou.
Xxx Tom*

Helena ging intussen op het bed zitten en maakte de envelop open, daar zat een dubbelgevouwen brief in. In de brief stond een vreemde tekst die Helena niet helemaal begreep, ze moest het een paar keer doorlezen. Daarna legde ze hem opzij, maar haar gedachten draaiden op volle toeren. Wat kon dit betekenen? Wie wist nog meer dat ze het weekend hier was?

Hallo Helena,

Je kent mij nog niet, maar de doos die je in je handen hebt, mag alleen jij openmaken en zien.

Zorg dat verder helemaal niemand anders die doos openmaakt!

De doos mag je alleen openmaken in de moeilijke tijden die nog zullen komen. Het zal je dan helpen.

Wees voorzichtig, Helena.

Je zal mij zeker nog een keer ontmoeten.

‘Helena, van wie is die doos?’

‘Dat weet ik niet, mam, maar het is heel vreemd en alleen ik mag de doos openmaken en de inhoud zien.’

‘Dat is wel heel erg vreemd, is het niet van een geheime aanbieder? Waarom loop je niet even naar de eigenaar om te vragen wat voor jongen het was, misschien had hij wel blauwe ogen?’

‘Mam!!’

‘Sorry schat, ik zit je maar te plagen. Zullen we morgen vroeg opstaan en dan een ontbijtje nemen in dat eettentje weer?’

‘Dat is goed, maar ik ga nu eerst even douchen.’

‘Dat is goed, Helena. Dan ga ik in de tussentijd wat te drinken halen.’

‘Oké, dan zie ik je zo wel weer, mam.’

‘Tot straks.’ Kate liep naar buiten naar de automaat en kocht een paar blikjes fris en wat repen chocola. Daarna liep ze weer terug naar de kamer.

‘Helena, ik ben er weer!’

‘Hoi mam, ik ben bijna klaar.’

‘Oké, zal ik alvast de tv aanzetten en een leuke film opzoeken?’

‘Ja, doe maar.’ Even later kwam Helena uit de badkamer. Daarna ging Kate zich snel douchen. Nadat Kate klaar was, gingen ze allebei op het bed met de rug tegen de muur zitten. Helena had de tv op een goede film gezet en ze zaten genietend van hun frisje en de chocola te kijken.

Helena was de volgende ochtend als eerste wakker. Ze moest eraan wennen dat ze ergens anders was in plaats van in haar eigen kamer en bed, ze was ook al een paar keer wakker geworden in de nacht terwijl haar moeder rustig doorsliep. Ze ging naar de wc en intussen werd haar moeder ook wakker.

Ze maakten zich na het ontbijt gereed voor een mooie en drukke shopdag.

‘Mam, krijg ik nou een broertje of zusje?’

‘Daar kom je straks achter, schat.’

‘Zullen we deze winkel even binnengaan?’

‘Ja, is goed en dan kom ik het te weten, toch?’

‘Ja Helena, dan kom je het te weten.’ Kate en Helena stapten de winkel binnen. Er waren allerlei leuke babykleertjes, stoere kleding voor jongens en leuke rokjes en jurkjes voor meisjes. Kate liep eerst richting de kleding van de jongens, daarna liep ze richting de kleding van de meisjes. Helena raakte helemaal in de war en werd een beetje hyper van het gedraai van haar moeder.

‘Mam, wat is het nou? Een broertje of een zusje? Of is het soms allebei?’

‘Lieverd, doe niet zo hyper, bij welke kleur sta ik nu?’

‘Nou, je staat bij de kleur roze nu.’

‘En welke kleur hangt er daar?’

‘Daar hangt de kleur blauw, maar wat is het nu, mam?’

‘Oké, ik zal nu bij de juiste kleur gaan staan.’ Kate liep langzaam naar het midden van de winkel en bleef daar een beetje dralen. Daarna liep ze naar het rek met de babykleding voor jongens. Helena dacht: ja dag, ze kan me wat, ik wacht nog wel even. Kate draaide zich om en zag geen reactie van Helena komen.

‘Helena?’

‘Ja, mam.’

‘Ik krijg geen reactie?’

‘Op dit moment nog niet, want straks loop je weer de andere kant op en dan heb ik voor niks staan juichen.’

‘Helena, dat ga ik echt niet doen! Ik heb toch al een dochter en nu krijg ik er ook een zoon bij!’ Helena werd meteen helemaal hyper en begon heel hard te juichen.

‘Het wordt een jongen, een jongen! Ik krijg een broertje!’

Ze liep op haar moeder af, gaf haar een dikke knuffel en bleef haar maar omhelzen. De winkelbediende en de eigenaresse moesten ook lachen en glimlachten breed naar Kate. Helena bedaarde een beetje en vroeg aan haar moeder: ‘En hebben jullie al een naam?’

‘Nee, we hebben nog geen naam voor hem.’

‘Zullen we dan nu maar verder gaan met shoppen?’

‘Ja lieverd, ik heb al een aantal leuke pakjes gezien.’

Kate liep naar een rek toe en pakte een leuk spijkerjasje. Helena zag wat anders en pakte een legerjasje en een legerbroekje. Kate moest wel even lachen en vond dat het een goede keuze was van Helena, maar ze zei wel dat ze ook rompertjes nodig hadden en andere spullen. Helena liep direct dolenthousiast naar de rompertjes en zag op een rompertje een heel leuke tekst: ‘Ik ben papa’s kleine jongen’. Helena pakte het rompertje en liet het zien aan haar moeder. Kate smolt bij het zien van het rompertje en zei: ‘Die nemen we gelijk mee naar huis, je vader zal het rompertje onwijs leuk vinden.’

‘Dat zal papa zeker leuk vinden en hij is gelijk niet meer de enige man in huis!’ Helena en Kate begonnen allebei tegelijk te lachen.

De tijd verstreek snel en Helena moest even denken aan het kaartje dat de mensen vandaag allemaal in de brievenbus zouden vinden. ‘Mam, ik ben benieuwd hoe ze allemaal reageren op het kaartje.’

‘Daar ben ik zelf ook benieuwd naar, Helena, want volgens mij moet de postbode nu wel ongeveer geweest zijn, maar zullen we dit gaan afrekenen en dan lekker gaan lunchen?’

‘Ja, is goed. Misschien dat straks wel je mobieltje gaat, mam?’

‘Nou, die heb ik wel bij me maar hij staat lekker op stil. Het is nu meidenweekend.’

In het stadje Marble was de postbode inderdaad net geweest. Gisela liep als een speer op de brievenbus af en zag dat er een envelop bij zat.

‘Mam! Er zit een envelop met een kaart erin bij, kun je die openmaken?’

‘Tuurlijk. Jake, kom je ook naar beneden?’

‘Kom eraan, mam!’ Jake was net beneden toen zijn moeder de envelop openmaakte. Hun moeder keek heel erg verbaasd naar de baby op het kaartje en vroeg zich af van wie het kwam. Ze vouwde hem open en gilte het direct uit.

‘Kate en Tom krijgen er weer een kleine bij! Geweldig!’

Gisela griste hem uit de handen van haar moeder en las het kaartje. Haar moeder pakte de telefoon en belde Kate op, maar er was geen gehoor en ze sprak haar voicemail maar in. ‘Ik denk dat ze expres haar telefoon niet opneemt. Wat denk jij, Gisela?’

‘Mam, zal ik Helena bellen en kijken of zij haar telefoon opneemt?’ Gisela belde Helena op, de telefoon ging over, maar ze pakte niet op. Gisela probeerde het nog een paar keer, maar ze nam nog steeds niet op. ‘Ik denk dat hun telefoons allebei op stil staan, mam.’

‘Dat denk ik ook, lieverd. We moeten gewoon maar afwachten totdat ze weer thuis zijn. Wanneer komen ze eigenlijk thuis?’

‘Volgens mij komen ze zondagavond weer terug, want maandag moeten we weer naar school. Ben benieuwd waar ze met haar moeder is geweest. Helena zal maandag veel te vertellen hebben, denk ik, maar dat zie of hoor ik dan wel, toch?’

‘Dat zal je zeker horen, Gisela.’

Toen Kate en Helena klaar waren met lunchen, gingen ze verder met shoppen, maar ze waren toch erg nieuwsgierig door wie ze gebeld waren en pakten allebei tegelijk hun mobieltjes. Ze keken hun ogen uit van het aantal keren dat er was gebeld. Vooral Kate kon het haast niet geloven, ze was al ruim twintig keer gebeld. Ze keek niet verder, want ze wilde pas aan het einde van de dag zien wie er allemaal gebeld hadden. Net toen ze haar mobieltje weer terug in haar handtas wilde doen, werd ze weer gebeld. Ze keek op haar schermpje en zag dat het een vreemd nummer was. Ze nam de telefoon niet op en deed hem in haar tas.

Helena was niet zo vaak gebeld als haar moeder, maar een stuk of zes keer. Toch drukte ook Helena ze niet weg.

‘Ze zeggen ook meestal “zo moeder, zo dochter”, toch mam?’

‘Dat zeggen ze wel ja en in dit geval klopt het ook wel.’

Ze moesten allebei lachen. De dag verliep verder rustig en vloog voorbij.

‘Het was een heerlijk dagje, hè?’

‘Ja mam, het was lekker weer, we hebben lekker geluncht en natuurlijk inkopen gedaan voor mijn kleine broertje. Zoveel leuke babykleding en spulletjes voor de babykamer gekocht, ik kan niet wachten, mam.’

‘Nou Helena, je moet toch echt nog een tijdje wachten, want het gaat nog zeker zes maanden duren voordat het geboren wordt.’

‘Waarom duurt de zwangerschap zo lang?’

Kate, die moest lachen, zei: ‘In die negen maanden groeit de baby tot hij volgroeid is in mijn buik. Hij laat vanzelf wel weten wanneer hij eruit wil komen. Jij hebt ook negen maanden in mijn buik gezeten totdat je volgroeid

was. En nu groei je zelf door, lichamelijk maar ook geestelijk, en daarom ben ik heel erg trots op je. Je begint al aan je reis om een jonge vrouw te worden.'

'Mam, dat is heel erg lief, straks begin ik nog te huilen.'

'Laten we maar gauw naar het motel gaan, de spullen binnenzetten en dan lekker wat gaan eten in dat eettentje om deze dag af te sluiten. En morgen lekker uitslapen.'

'Dat is een heel goed idee, mam!'

Helena ging nog even snel naar de wc. Ondertussen pakte Kate haar mobieltje en legde de telefoon op het nachtkastje naast het bed. Helena kwam de kamer binnen vroeg aan haar moeder: 'Waarom leg je je mobiel op het nachtkastje? Neem je hem niet mee?'

'Nee, ik laat mijn mobiel hier op de kamer liggen, dan hoef ik niet steeds te kijken wie er allemaal belt.'

'En als papa je probeert te bereiken?'

'Dan kan je vader mij altijd nog op jouw mobiel bellen. Of laat je die ook hier liggen?'

'Nee mam, ik neem mijn mobiel mee, dan zijn we alsnog te bereiken.'

'Oké, zullen we dan nu naar het eettentje gaan?'

'Ja, dat is goed.'

Helena en Kate liepen richting het eettentje. Binnen werden ze snel geholpen en konden ze aan tafel gaan zitten. De ober nam hun bestellingen op en kwam het eten na een halfuurtje brengen. Kate en Helena waren lekker aan het kletsen.

Nadat ze klaar waren met eten, gingen ze weer terug naar het motel. Kate en Helena waren doodop van het shoppen de hele dag en gingen vroeg hun bed in.

De volgende ochtend was Kate als eerste wakker en keek direct op haar mobiel om te zien hoe laat het was. Kate schrok een klein beetje van de tijd: het was al twee uur in de middag. Ze ging zich snel douchen. Nadat ze klaar was en aangekleed, zag ze dat Helena nog sliep. Ze schreef een klein briefje voor haar, dat ze wat eten ging halen bij het eettentje en dat ze zo weer terug was.

Kate liep richting het eettentje, ondertussen keek ze wie er allemaal gebeld had. Ze zag dat Lia, Gisela, de beide burens en weer dat vreemde nummer gebeld hadden, maar haar ouders nog niet. Dat was wel vreemd, normaal bellen ze altijd meteen op, dacht Kate. Ze bestelde in het eettentje een paar broodjes om mee te nemen. Na tien minuutjes wachten waren ze klaar en rekende ze de bestelling af.

Terwijl Helena net haar haren aan het kammen was, kwam Kate binnenlopen met de broodjes.

‘Hoi lieverd, ben je al wakker en aangekleed?’

‘Ja, ik heb je briefje gelezen en ben nog maar net wakker. Wat voor broodjes heb je gehaald, mam?’

‘Ik heb twee broodjes gezond, één broodje met kaas en één broodje met gebakken ei, daar had ik wel even trek in.’

‘O lekker, mam! Mag ik zo meteen één hapje van jouw broodje?’

‘Tuurlijk lieverd.’

Kate legde de zak met broodjes op het tafeltje naast de tv. De geur van het broodje met het gebakken ei kwam haar uit de zak tegemoet. Wat ruikt dat lekker, dacht ze. Helena was net klaar met haar haren en liep linea recta naar de zak met de broodjes. Ze pakte het broodje met het gebakken ei, nam er een paar happen van en legde het weer terug.

Kate keek om en riep: ‘Hé, je zou maar één hapje nemen en niet een paar happen!’

‘Dat weet ik, mam, maar het ruikt en het smaakt ook zo lekker. De rest van het broodje is voor jou, mam!’

‘Nee, oké, dan eet ik nu meteen de rest op voordat dat ook weg is!’

Helena pakte het broodje met kaas. Kate vroeg aan Helena of er nog wat te drinken was.

‘Ja, er zijn nog twee flesjes sinaasappelsap over van gisteren. Ik zal ze wel even pakken.’

Helena deed een paar stappen opzij en pakte een flesje voor haar moeder en gaf het aan haar.

‘Dank je wel, lieverd. Nu kan ik het eerste broodje even doorspoelen. Dan kan ik daarna een begin maken met koffers inpakken, want over een paar uurtjes gaan we alweer terug richting huis. Door wie ben jij allemaal gebeld?’

‘Ik heb nog niet op mijn mobiel gekeken, dat ga ik nu doen.’

Helena liep naar haar nachtkastje en pakte haar mobiel. Ze keek erop en zag dat Gisela een paar keer gebeld had, Jake had gebeld en Tom had al een paar keer gebeld. Ze zag dat het laatste telefoontje tien minuten geleden was, maar had haar telefoon niet horen overgaan. Hij stond nog steeds op stil.

‘Mam, kijk jij eens op jouw mobiel, want papa heeft mij een paar keer gebeld en de laatste keer was net tien minuutjes geleden.’

Kate pakte haar mobiel. Op dat moment belde Tom en vertelde haar dat hij op weg was naar huis en dat zij en Helena ook zo snel mogelijk moesten komen.